

Arrest

nr. 204 152 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M. GROUWELS
A. Lacomblélaan 59-61 b5
1030 BRUSSEL

tegen: de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2018 heeft ingediend per faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing (ingediend onder het rolnummer X) van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GROUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, komt op 6 augustus 2017 op legale wijze België binnen. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 3 november 2017.

Op 18 september 2017 doen verzoeker en zijn Belgische partner aangifte van hun voorgenomen huwelijk.

Er wordt een onderzoek schijnhuwelijk opgestart.

Op 30 oktober 2017 wordt de aankomstverklaring van verzoeker verlengd tot 3 december 2017 en vervolgens tot 2 maart 2018.

Op 19 februari 2018 geeft het parket een negatief advies inzake dit voorgenomen huwelijk.

Op 28 februari 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken.

Op 16 maart 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer/mevrouw:

Naam en voornaam: B.S.

Geboortedatum (... 1978)

Geboorteplaats: M

Nationaliteit: Mauritius

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen de 7 (zeven) dagen na kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

X 2° in volgende gevallen:

(...)

x de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dat de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord van 23/05/2009 tussen de Europese Gemeenschap en Mauritius of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

(...)

De aankomstverklaring van betrokkene werd verlengd tot 02/03/2018. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar meerderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien werd de voltrekking van het voorgenomen huwelijk geweigerd.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...).”

Op 24 maart 2018 verricht de lokale politie een “controle na verstrijken aankomstverklaring” waarbij de politie verzoeker en mevrouw C. spreekt en waarbij het bevel van 16 maart 2018 ter kennis wordt gebracht.

Op 14 mei 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 14 mei 2018 wordt verzoeker gehoord, hij verklaart bij zijn vriendin te verblijven, in België te zijn om met zijn vriendin te trouwen, hij verklaart diabetes te hebben.

Op 14 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker dient een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissing, gekend onder het rolnummer 220 184.

Op 14 mei 2018 wordt ten opzichte van verzoeker ook een inreisverbod genomen voor twee jaar.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen

- Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

- Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

- Artikel 39/85, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

De vordering werd ingediend vier dagen na de kennisgeving van de beslissing tot vasthouding en is dus tijdig ingesteld.

De vordering gaat gelijktijdig gepaard met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is geworden.

De vordering is onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL

Schending van de artikelen 8, 12 en 13 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna «het EVRM»); van artikel 5 en 7 van de Richtlijn 2008/115/CE van het Europees parlement en van de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna «de Terugkeerrichtlijn»); van artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna «het Handvest»); van artikel 22 van de Grondwet; van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980 - hierna «de Vreemdelingenwet»); van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991); van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, het beginsel van behoorlijk bestuur en het beginsel audi alteram partem.

1. Eerste onderdeel: schending van het beginsel audi alteram partem

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen, vastgesteld in het Handvest, in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus voort dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem benadeelt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn partner en haar kinderen, en dit voor een onbepaalde duur.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Zo had hij kunnen aangeven dat hij sinds 2010 een relatie heeft met mevrouw C., van Belgische nationaliteit, zijnde bijna 8 jaar.

Dat mevrouw C. in 2016 terug naar Mauritius reisde, met haar twee zonen, voor een periode van zes weken en dat zij die tijd samen met verzoeker hebben verbleven. Tijdens deze periode was het ook duidelijk dat het klikte tussen verzoeker en de kinderen van mevrouw C., waarna er plannen werden gemaakt om te huwen.

K. V.D., zoon van mevrouw C., is erkend gehandicapt. Hij heeft een erge graad van autisme en is niet in staat om een zelfstandig leven te leiden.

De aanwezigheid van verzoeker maakt het voor mevrouw C. mogelijk om haar werk te combineren met de opvang van haar zoon K. die 's ochtends en 's avonds wordt omkaderd door verzoeker aangezien de schoolbus K. rond 8u30 komt ophalen en mevrouw C. dan reeds aan het werken is en K. vroeg in de namiddag terug thuis wordt afgezet, nog voor zijn moeder thuis is.

Aangezien de jongste zoon van mevrouw C. nog studies verricht, is het voor mevrouw noodzakelijk om een inkomen te verwerven uit arbeid.

Om al deze redenen is het duidelijk dat de bestreden beslissing een aanslag is op het gezinsleven van verzoeker, zijn verloofde en haar kinderen.

Indien hij gehoord was geweest, had verzoeker deze elementen kunnen laten gelden, die mogelijks töt een andere beslissing hadden kunnen leiden.

De rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden töt het nemen van een andere beslissing.

Zo heeft uw Raad, in een arrest gelijkaardig aan huidige zaak, het volgende gesteld :

“(…)”

Een recentere beslissing van een Franstalige kamer van Uw Raad luidt in dezelfde zin :

“(…)”

Uiteindelijk heeft Uw Raad in een arrest van september 2014 in een soortgelijke zaak tevens wat volgt gesteld:

“(…)”

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de. tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen gevisieerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

2. Tweede onderdeel : schending van het recht om een huwelijk af te sluiten

Bij de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat tegenpartij in casu meent toe te passen, dient rekening te worden gehouden met hogere rechtsnormen.

Dit gezien de hiërarchie van de rechtsnormen, zoals tevens uitdrukkelijk werd aangehaald in de Parlementaire Werkzaamheden betreffende de wijziging van artikel 7 Vreemdelingenwet.⁴

Tegenpartij mag dus niet automatisch overgaan tot afgifte van een verwijderingsmaatregel wanneer deze hogere rechtsnormen zou schenden.

De bestreden beslissing tast concreet het recht van verzoeker aan om te huwen met zijn partner met dewelke hij reeds bijna 8 jaar een relatie heeft. Minstens wordt de uitoefening van dit recht ernstig verhinderd. Verzoeker verwijst per analogie naar:

“(…)”

In dezelfde zin stelde de Raad van State, betreffende een middel genomen inzake de schending van artikel 12 EVRM, nog wat volgt:

“(…)”

Hieruit kan dus worden afgeleid dat ook indien de wens van het koppel om te huwen op zich geen recht op verblijf verschaft, het minstens impliceert dat de tegenpartij, geen bevel aflevert aan verzoeker zolang de procédure niet afgelopen is.

De procedure tegen de weigering van huwelijksvoltrekking, zoals vastgesteld door het Burgerlijk wetboek, maakt de aanwezigheid in België van verzoeker noodzakelijk om de mogelijke onderzoeken en ondervragingen door het Parket of de Rechtbank te kunnen verrichten, op straffe de procedure voorzien door artikel 167 van het Burgerlijk wetboek volledig uit te hollen.

Concluderend kan dus worden gesteld dat de bestreden beslissing de effectiviteit van de administratieve en burgerrechtelijke procédures die hangende zijn, en die wettelijk georganiseerd zijn aangaande het huwelijk van verzoeker en mevrouw C. S., schenden.

Het (impliciete) bevel dat tegenpartij oplegt aan verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing, nl. het vertrekken naar Mauritius om vandaar de documenten te bekomen die noodzakelijk zijn om naar België terug te mogen keren, is kennelijk onredelijk in verhouding met de inmenging in zijn privé-leven en gezinsleven dat zulke plicht impliceert, met name een scheiding van haar partner en de kinderen voor een onbepaalde duur.

Verder is zulke inmenging, zoals supra reeds aangehaald, geenszins verantwoord door één van de motieven bevat in artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

3. Derde onderdeel: schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, alsook artikel 8 EVRM

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet leest als volgt:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. (eigen vetzetting)»

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

« Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. »

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Verzoeker roept daarnaast ook een schending in van artikel 8 EVRM. Sedert de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad dd. 17.02.2011 wordt er in dit geval in de eerste plaats onderzocht of er sprake is van een gezinsleven. Dit is een feitenkwestie.

Dit kan in casu niet worden betwist.

Verzoeker heeft namelijk sinds 2010 een relatie met mevrouw C., van Belgische nationaliteit, zijnde bijna 8 jaar.

Mevrouw C. is in 2016 terug naar Mauritius gereisd, met haar twee zonen, voor een periode van zes weken. De hele tijd heeft het gezin samen met verzoeker verbleven.

Tijdens deze periode werd het ook duidelijk dat het klikte tussen verzoeker en de kinderen van mevrouw C., waarna er plannen werden gemaakt om te huwen.

K. V.D., zoon van mevrouw C., is erkend gehandicapt. Hij heeft een erge graad van autisme en is niet in staat om een zelfstandig leven te leiden.

De aanwezigheid van verzoeker maakt het voor mevrouw C. mogelijk om haar werk te combineren met de opvang van haar zoon K. die 's ochtends en 's avonds wordt omkaderd door verzoeker aangezien de schoolbus K. rond 8u30 komt ophalen en mevrouw C. dan reeds aan het werken is en K. vroeg in de namiddag terug thuis wordt afgezet, nog voor zijn moeder thuis is.

Aangezien de jongste zoon van mevrouw C. nog studies verricht, is het voor mevrouw noodzakelijk om een inkomen te verwerven uit arbeid.

Nu in casu vaststaat dat verzoeker in België een gezinsleven heeft, moet er worden nagegaan of tegenpartij, die middels de bestreden beslissing een einde maakt aan het verblijf van verzoeker in België, voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft voorzien in artikel 8 EVRM tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het komt tegenpartij toe om te bewijzen dat zij overgegaan zijn tot een balansafweging tussen de individuele belangen van verzoeker en de belangen van de Staat.

In het geval dat verzoeker het grondgebied moet verlaten, zal zijn relatie met zijn verloofde en haar kinderen alsook hun huwelijksplannen hieronder lijden. Bovendien is de aanwezigheid van verzoeker strikt noodzakelijk om mevrouw C. toe te laten haar beroepsactiviteit uit te oefenen aangezien verzoeker haar gehandicapte zoon K. verzorgt voor hij opgehaald wordt en nadat hij thuis weer afgezet wordt. Dit terwijl mevrouw C. aan het werk is.

Om al deze redenen is het duidelijk dat de bestreden beslissing een aanslag is op het gezinsleven van verzoeker, zijn-verloofde en haar kinderen.

Artikel 8 EVRM, evenals artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, omgezet in ons artikel 74/13 Vreemdelingenwet stellen duidelijk dat er bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het recht op privé- en gezinsleven.

Doordat tegenpartij geen rekening houdt met de informatie aangaande de gezinstoestand van verzoeker, hoewel zij hiervan voorafgaandelijk op de hoogte werden gebracht zoals blijkt uit de bestreden beslissing, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De artikelen 8, 12 en 13 van het EVRM*
- De artikelen 5 en 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en van de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven*
- Artikel 41 §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie*
- Artikel 22 van de Grondwet*
- De formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet*
- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen*
- Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet*
- De zorgvuldigheidsplicht*
- Het beginsel van behoorlijk bestuur*
- Het beginsel audi alteram partem*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, artikelen die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking

staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij een schending van het audi alteram partem-beginsel en art. 41 van het Europees Handvest voor. Verzoekende partij zou niet naar behoren gehoord geweest zijn.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verweerder benadrukt voorts dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verweerder wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, *Achughbabian*, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het verslag "controle na verstrijken aankomstverklaring" dd. 24.03.2018 en het verslag van de lokale politie Denderleeuw/Haaltert dd. 24.03.2018, blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 24.03.2018 om verhoord werd en aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen:

"Op 24.03.2018 bieden wij ons aan te (...) bij de genaamde B. S.

Wij worden er te woord gestaan en de woning binnen gelaten door C. S. (°(...))1963). Wij delen haar de reden van onze komst mede.

Betrokkene roept B. S. naar beneden. Deze had zich snel boven gaan verstoppen bij het zien van onze diensten.

Betrokkene is niet teruggekeerd naar zijn land en er werd een beroepsprocedure opgestart. Volgens S. zijn zij een koppel doch zou er een negatief advies gegeven zijn door onze diensten waarop S. zich terug naar zijn land van herkomst zou moeten gaan.

S. heeft een advocaat onder de arm genomen die een beroepsprocedure heeft opgestart.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken, zoals blijkt uit de door de lokale politie opgetekende verklaringen. In de mate dat verzoekende partij nu aanvullende informatie overmaakt (blijkbaar na verdere reflectie en na overleg met een raadsman), moet vastgesteld dat die informatie niet werd overgemaakt tijdens het horen van verzoekende partij.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, zaak C-383/13, punten 39-40)

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord van 25/05/2009 tussen de Europese Gemeenschap en Mauritius of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Verzoekende partij betwist voormelde vaststellingen nergens in haar inleidend verzoekschrift.

In de gegeven omstandigheden vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging eenvoudigweg niet anders dan in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te betekenen.

Verzoekende partij is van oordeel dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen verduidelijken dat zij reeds sinds 2010 een relatie heeft met mevr. C., die de Belgische nationaliteit beschikt, dat mevr. C. in 2016 voor een periode van zes weken bij verzoekende partij heeft verbleven in Mauritius, dat de zoon van mevr. C. erkend gehandicapt is, dat de aanwezigheid van verzoekende partij het mogelijk maakt voor mevr. C. om haar werk te combineren met de opvang van haar zoon en dat bijgevolg dit bevel om het grondgebied te verlaten hem benadeelt, aangezien dit minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn partner en haar kinderen.

Het betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Er werd in de bestreden beslissing immers expliciet rekening gehouden met het beweerd gezinsleven van de verzoekende partij, waarbij ook expliciet werd gewezen op het feit dat de voltrekking van het huwelijk werd geweigerd, en op het feit dat de uitvoering van de bestreden beslissing desgevallend slechts aanleiding geeft tot een tijdelijke onderbreking van het gezinsleven. Een en ander wordt niet ontkracht door de aanvullende informatie die op heden wordt aangeleverd door verzoekende partij, daar waar verzoekende partij integendeel bevestigt dat mevr. C. in het verleden naar Mauritius is gereisd, en daar een (relatief) lange periode samen met hem heeft verbleven.

De verzoekende partij slaagt er niet in andere elementen aan te brengen, dewelke niet zouden zijn besproken door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening gehouden dat verzoekende partij samenwoont met zijn partner en haar meerderjarige kinderen en het feit dat de voltrekking van het voorgenomen huwelijk werd geweigerd.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen.

In een tweede onderdeel beroept verzoekende partij zich op het recht om een huwelijk af te sluiten. In de toelichting verduidelijkt zij dat zij zich beroept op een schending van artikel 12 EVRM.

Art. 12 EVRM bepaalt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Verweerder laat gelden dat dit recht om te huwen volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State geen beletsel kan vormen voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdeling die hier illegaal verblijft (R.v.St. nr. 39.756 dd. 19.06.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Terwijl de bestreden beslissing op zich geen verbod inhoudt om te huwen.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 12 EVRM slechts een bescherming biedt tegen uitwijzing indien niet alleen concrete huwelijksplannen worden aangetoond, doch tevens aannemelijk wordt gemaakt dat deze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (EHRM 12 juli 1976, X/Duitsland).

Verzoekende partij brengt evenwel geen gegeven aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat haar voorgenomen huwelijk enkel in België doorgang zou kunnen vinden. De schending van artikel 12 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt (zie ook: R.v.V. nr. 59 859 van 15 april 2011).

De vermeende schendingen van art. 12 EVRM kan dan ook geenszins weerhouden worden.

Een schijnhuwelijk kan overigens ook niet worden geacht te zijn beschermd door artikel 12 EVRM.

In een derde onderdeel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 74/13 alsook op artikel 8 EVRM.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Inderdaad blijkt nergens uit het administratief dossier dat de verzoekende partij een minderjarig kind zou hebben, waarvan het hoger belang mee in rekening zou moeten worden genomen. Terwijl evenmin blijkt dat er sprake zou zijn van een problematische gezondheidstoestand, dewelke er aan in de weg zou staan dat de verzoekende partij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Terwijl met betrekking tot het aangevoerde gezinsleven geheel terecht werd overwogen in de bestreden beslissing dat de voltrekking van het huwelijk werd geweigerd omdat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Bovendien heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat indien verzoekende partij toch een relatie zou onderhouden met mevr. C., het de verzoekende partij mogelijk moet worden geacht om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, om zich aldaar op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen.

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hiermee geen rekening werd gehouden.

De aangevoerde schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De voorgehouden schending van artikel 8 EVRM kan tevens niet worden aangenomen.

De verzoekende partij dient in dit kader immers in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast, gelet op het feit dat door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Denderleeuw, na advies van het Openbaar Ministerie, vastgesteld werd dat de voorgehouden relatie van de verzoekende partij een schijnrelatie betreft.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Het gegeven dat beroep werd ingesteld tegen voormelde beslissing doet hieraan geen afbreuk.

Verweerder merkt overigens op dat ook de loutere intentie om te huwen niet maakt dat verzoekende partij legaal in het Rijk zou mogen verblijven.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in. Zij blijft volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat zij zich -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- niet zou kunnen laten vergezellen door haar voorgehouden partner, dan wel dat het onmogelijk zou zijn middels de moderne communicatietechnologie contact te onderhouden.

Bovendien stelt verzoekende partij zelf dat mevr. C. in 2016 terug naar Mauritius reisde, het land van herkomst van verzoekende partij, met haar twee zonen voor een periode van zes weken en dat zij die tijd bij verzoekende partij hebben verbleven.

Zie ook:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Terwijl het verzoekende partij vrij staat om, zodra zij meent dat alle voorwaarden daartoe vervuld zijn, een visum aan te vragen m.o.o. gezinshereniging om terug naar België te komen. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord van 23/05/2009 tussen de Europese Gemeenschap en Mauritius of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De bestreden beslissing bevat ook een motief inzake artikel 8 van het EVRM en verzoekers gezins- of privéleven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het beginsel *audi alteram partem*. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De elementen die verzoeker aanbrengt waarvan hij meent dat ze tot een beslissing in andere zin of het niet nemen van de beslissing hadden kunnen leiden zijn de volgende: hij heeft sinds 2010 een relatie met mevrouw C. van Belgische nationaliteit, in 2016 is mevrouw C. naar Mauritius gereisd met haar twee zonen voor een periode van zes weken, de oudste zoon van mevrouw C. is erkend gehandicapt en is niet in staat om zelfstandig te leven, de aanwezigheid van verzoeker maakt het voor mevrouw C. mogelijk om haar werk te combineren met de zorg voor haar oudste zoon, mevrouw C. moet werken omdat haar jongste zoon nog studeert.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij ervan op de hoogte was dat verzoeker en mevrouw C. stellen een relatie te hebben sinds 2010.

Dit blijkt uit het advies van de Procureur des Konings van 19 februari 2018 en uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 28 februari 2018, waarin verwezen wordt naar de verklaringen die verzoeker en mevrouw C. hebben afgelegd in het kader van het onderzoek schijnhuwelijk. Ook het feit dat mevrouw C. in 2016 naar Mauritius zou gereisd zijn, heeft zij verklaard (verzoeker heeft hierover niets verteld) en dit blijkt uit het advies van de Procureur des Konings en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dat de oudste zoon van mevrouw C. gehandicapt is en dat verzoekers aanwezigheid een hulp is voor mevrouw C. in de combinatie voor haar tussen haar werk en de zorg voor haar zoon, blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier en is dus een element waarvan de verwerende partij nog niet op de hoogte was. In dit verband laat verzoeker echter na om op concrete wijze aan te tonen dat het meedelen van dit element de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden of ervoor had kunnen zorgen dat de bestreden beslissing niet genomen zou zijn, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van mevrouw C. in 2007 is overleden en mevrouw C. dus sinds 2007 tot de aankomst van verzoeker in augustus 2017, alleen de zorg voor haar oudste zoon op zich kon nemen gecombineerd met haar werk.

Een schending van de hoorplicht wordt *prima facie* niet aangetoond, de schending van artikel 41 van het Handvest en van het beginsel *audi alteram partem* kan niet worden aangenomen.

3.3.3. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing hem verhindert in het huwelijk te treden, hij verwijst in dit verband naar artikel 12 van het EVRM. Verzoeker stelt dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is voor de procedure tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking, zodat de bestreden beslissing de effectiviteit van de procedures inzake het huwelijk schenden.

Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De bestreden beslissing, die een verwijderingsmaatregel inhoudt, verhindert verzoeker niet om in het huwelijk te treden. Verzoeker en zijn partner hebben de procedure om in het huwelijk te treden in gang gezet, maar de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geweigerd het huwelijk te voltrekken omdat er aanwijzingen zijn voor een schijnhuwelijk. Het is die beslissing die meebrengt dat verzoeker momenteel niet in het huwelijk kan treden, en tegen die beslissing werd een beroep ingesteld. Vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verwijzing naar een praktijk in een rechtbank doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door een raadsman laat vertegenwoordigen. Er wordt opgemerkt dat indien verzoeker effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te verkrijgen op basis van een toegestaan huwelijk, hij op eender welk moment de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven. Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin wordt aangetoond dat huidige bestreden beslissing de effectiviteit van de hangende burgerrechtelijke procedure zou te niet doen.

3.3.4. In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker voert zelf aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel van de richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving zodat aan deze bepaling geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen. Verzoeker voert niet aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker voert aan dat hij samenleeft met zijn vriendin en haar twee meerderjarige kinderen, waarvan er één gehandicapt is.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de voorziene termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing volgende motivering bevat aangaande het gezinsleven van verzoeker:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar meerderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien werd de voltrekking van het voorgenomen huwelijk geweigerd.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)..”

Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij in hoofddorde het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet lijkt te aanvaarden gelet op het feit dat de voltrekking van het voorgenomen huwelijk geweigerd werd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze weigering was gestoeld op het negatief advies van het parket van Gent van 19 februari 2018 waarin werd vastgesteld dat het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betrof. Uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand van 28 februari 2018 zich daarin bevindt en dat de ambtenaar van burgerlijke stand zich aansloot bij het advies van het parket. De ambtenaar van de burgerlijke stand concludeert dat het om een schijnhuwelijk gaat en weigert daarom het huwelijk te voltrekken.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, gebaseerd op het negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet lijkt te aanvaarden.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62).

Verzoeker voegt als bijlage bij huidig verzoekschrift een bewijs dat hij en zijn partner beroep hebben aangetekend tegen de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van de burgerlijke stand. In dit verband merkt de Raad op dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548). Het bestuur was hiervan niet op de hoogte bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van het bestreden bevel zou verhinderen.

Verzoeker voegt als bijlage bij huidig verzoekschrift ook een attest toe waaruit blijkt dat de oudste zoon van verzoekster erkend gehandicapt is en in het middel zet hij uiteen dat hij mee instaat voor de zorg van deze zoon. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker aan het bestuur heeft meegedeeld dat hij mee instaat voor de zorg van de gehandicapte meerderjarige oudste zoon van mevrouw C. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548). Bijgevolg kon met dit element geen rekening worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en kon hierover niet gemotiveerd worden.

Verzoeker stelt dat er zelfs nog zonder huwelijk toch al sprake is van een gezinsleven. Er wordt opgemerkt dat wanneer na onderzoek wordt vastgesteld dat het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betreft, de verwerende partij dan ook, zonder dat bijkomend onderzoek nodig is, op goede gronden kan besluiten dat er *in casu* geen werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is, dat de voltrekking van het voorgenomen huwelijk geweigerd werd en dat het feit dat hij samenwoont met zijn vriendin en haar kinderen hem niet automatisch een recht op verblijf geeft. Verwerende partij kon daaruit op kennelijke redelijke wijze concluderen dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de verwerende partij in het bevel tevens motiveert over de situatie waarin er toch sprake zou zijn van een gezinsleven.

In die zin motiveert de verwerende partij dat een terugkeer naar het land van herkomst om op een later tijdstip legaal naar België terug te komen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide beschouwd kan worden om de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, en dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst. Verzoeker zet zelf uiteen dat mevrouw C. en haar twee meerderjarige kinderen, waarvan één gehandicapt, reeds voor een periode van zes weken naar Mauritius zijn gereisd. Hieruit blijkt dat dit dus mogelijk was voor de gehandicapte zoon. De andere zoon van zijn partner die nog studeert, is meerderjarig en kan desgevallend in de vakantieperiodes naar Mauritius gaan. Verzoeker verduidelijkt evenmin waarom het voor hem onmogelijk zou zijn om zich tijdelijk naar zijn land van herkomst te begeven en van daaruit een aanvraag gezinshereniging in te dienen, mocht hij zich na de afhandeling van zijn beroep in de burgerlijke procedure in de voorwaarden bevinden om deze aanvraag in te dienen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker en mevrouw C. sinds het begin van hun relatie in 2010 gescheiden leven, behalve de reis van zes weken in 2016 en verzoeker pas België binnenkwam in augustus 2017.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. De bestreden beslissing werd evenmin genomen op kennelijk onredelijke wijze, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht evenmin kan worden aangenomen.

3.3.6. Verzoeker voert de schending aan van de artikel 13 van het EVRM, van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 52 van de Vreemdelingenwet maar duidt niet op concrete wijze aan op welke wijze huidige bestreden beslissing deze bepalingen schendt. De schending van deze bepalingen wordt bijgevolg niet op een ontvankelijke wijze aangevoerd.

Het enig middel is niet ernstig.

De vordering tot schorsing wordt verworpen, er is geen reden meer om uitspraak te doen over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. DE SMET